

pogorela, če bi ne bili pravočasno zvedeli. Otroci, otroci, kakšne križe nam delate!»

S solznimi očmi se je Anica ločila od trpeče Betke. A še bolj žalostna je bila naslednji dan, ko je zvedela, da mora njena prijateljica v bolnišnico.

Šest dolgih tednov je bila tam.

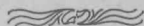
»Anica, jutri grem pa po Betko. Sedaj je pa že zdrava.«

»Kako dolgo je že ni domov. O, da bo le res prišla. Meni je že tako dolgčas!«

Drugi dan popoldne je že objela Anica svojo prijateljico, in zopet je bila vsa hiša polna igrač.

»Ali, da mi ne pozabita: Ogenj ni igrača!« so opomnili mama. Pa skoro ni bilo treba praviti; nesreča že sama izuči človeka.

J. E. Bogomil.

Kjer se osel povalja . . .

»Ti, Tone, ali ugameš, kaj smo brali v šoli?«

»Kaj pa?«

»Brali smo iz »Berila«. Pa je bilo zapisano: Kjer se osel povalja, tam dlako pusti.«

»Beži, beži, Nace, ali misliš, da je vse res, kar tam pišejo. Tega jaz že ne verjamem.«

»Jaz pa tudi ne.«

Pa jo brišeta naprej, dva ljudskošolska modrijana. Čez nekaj časa se prebudi spet Nace iz svojega premišljevanja, pa nastavi ta-le nasvet: »Ti, Tone, enkrat bova šla gledat, če je res. Pri Sladetu imajo osla. Ali boš šel?« — »Bom.«

V nedeljo popoldne jo res odrineta in po ovinčkih seveda končno enkrat prideta k Sladetu. Osel se je pasel na vrtu. Ali kakor bi hotel nagajati mladima učenjakoma! Le pasel se je in pasel. Še mari mu ni bilo, da bi se bil ulegel.

»Tone, kar pojdiva nazaj.«

Saj je bilo res že malo prenerodno, celi dve uri čakati na oslovo dlako. Tonetu pa le ni bilo všeč, da ga Nace spravlja domov.

»O ne, le počakajva. Morava vedeti, če je res, veš.«

»No, pa še malo počakajva, naj bo.«

Zopet preteče pol ure in še malo čez. Koliko potrpežljivosti je treba, da človek pričaka, kdaj se osel povalja . . .

»Tone, Nace! Brž domov!«

»Kaj pa bo?«

»Boš že videl. Le brž! Pa Nace tudi!«

»Saj se ne mudi.«

»Le brž! Ata so tako . . .«

Tedaj pa ni bilo treba več dalje . . . Kjer so pa ata zraven, tam se pa ne da nič ugovarjati, če ne, bo doma huda ura. To bo grmelo in pokalo in treskalo . . . Le domov, da ne bo kaj nevihte in ihte!

»Nace, pa pojdiva. Bova pa v nedeljo prišla gledat.«

»Pa pojdiva.«

Druga nedelja.

Voz se ustavi pred hišo. Stric in teta sta prišla. Pa da ravno v nedeljo prideta, pa da ravno to nedeljo! Ali nista mogla priti drugo ali pa katerokoli prejšnjo nedeljo. Zopet torej ne bo nič z oslom in z njegovo dlako. Zakaj če danes uideta z doma, kdo ve, če bo hotel potem stric vezati birmo. Oh, to so težave! S tem oslom namreč.

V sredo po tisti nedelji sta šla pa naša učenjaka iz šole. Takrat jima je bila pa sreča mila.

»Tone, ali ga vidiš?«

»Pa res! Nace, počakajva!«

»Počakajva! Bova le videla, če je res.«

Pred Tilново gostilno je ležal dolgouhi sivec, pa ne Sladetov, ampak potujočega Čiča. Na travi, v hladni senci divjega kostanja je počival utrujen od dolgega pota. Oh, samo da bi kaj kmalu vstal! Seveda, če bi osel zabiti vedel, česa iščeta Tone in Nace, saj bi jima pač rad postregel. No, ravno prav — sedaj pa prihaja Čič, osel pa vstane, mož ga napreže in požene.

»Sedaj pa le!«

»Vidiš, tukaj je ležal.«

Pa začneta modrijana iskati in preiskavati tako verno in zvesto, kakor bi bil tam zaklad cvetel. Ljudje so hodili mimo, vpraševali, pa nič zvedeli. Kdo bo tudi izdajal tako važne skrivnosti!

»Fanta, kaj sta pa izgubila?«

»Kaj? Nič!«

»Kaj pa potem iščeta?«

»Že nekaj.«

Fanta iščeta in iščeta neutrudno in neugnano. Čez dolgo časa — o sreča goreča! — Nace najde res oslovsko dlako in kmalu za njim tudi Tone eno. Torej je pregovor vendarle resničen! Vsa srečna nad najdenim zakladom jo ubereta proti domu.

Za srečo pa hodi nesreča. Tudi Toneta in Naceta je obiskala.

»Kje sta pa hodila? Sta bila zaprta, kaj, kaj?«

»Nisva bila ne.«

»O, kajpadane! Zdaj bosta pa še lagala.«

»Res ne, oče, res, da ne.«

»Le kje sta potem hodila. Ali vama nisem rekel, da iz šole domov!«

Pa je zažvižgala šiba v očetovi roki svojo neusmiljeno pesem. Tone in Nace sta se pa tudi vsak po svoje oglasila, in tako je bilo za enkrat petja dovolj. Kaj bi šele bilo, če bi bila povedala, kaj sta iskala! Ali skrivnost je ostala skrivnost tudi pred očetom. Saj sta vedela, da bi jima bila potem cela hiša, še več, cela vas bi jima bila nagajala, kako sta iskala oslovske dlake.

Če pa danes kdo zine o kakem oslu, pa Tone in Nace oba hkrati sramežljivo pogledata v tla.

J. E. Bogomil.

